

Sygn. akt III AUa 1126/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda (spr.) SA Krzysztof Szewczak
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r. w Lublinie

sprawy M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji M. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 28 września 2015 r. sygn. akt VII U 2056/14

oddala apelację.

Elżbieta Gawda Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Krzysztof Szewczak

III AUa 1126/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawczyni M. K. (1) od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B., stwierdzającej, że wnioskodawczyni od dnia 10 lutego 2014 r. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz od dnia 1 marca 2014 r. dobrowolnie chorobowemu, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

M. K. (1)legitymuje się wykształceniem ogólnokształcącym a obecnie studiuje zaocznie ekonomię. Ma dwójkę dzieci, z których starsze chodzi do przedszkola a drugim zajmuje się bezrobotny mąż.

Od dnia 10 lutego 2014 roku M. K. (1)figuruje w(...)

(...)jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, której przedmiotem jest sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek, konserwacja i naprawy pojazdów samochodowych, sprzedaż hurtowa i detaliczna części i akcesoriów do pojazdów samochodowych, transport drogowy towarów oraz usługi związane

z przeprowadzkami. W dniu rejestrowania działalności gospodarczej skarżąca była

w 7 miesiącu ciąży. Zasadniczo aktywność wnioskodawczyni zawężała się do kupna

i sprzedaży samochodów, wykonywaniu drobnych napraw samochodów osobowych, konserwacji powłok lakierniczych oraz czyszczenia tapicerki.

Skarżąca dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych

i ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 10 lutego 2014 roku oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 1

marca 2014 roku, z kodem tytułu ubezpieczenia (...), tj. jako osoba prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą,

dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30

% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Za luty 2014 roku wskazała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia

społeczne w wysokości 342 zł naliczoną od kwoty 30 % minimalnego wynagrodzenia za pracę i przeliczoną za 19 dni,

za marzec 2014 roku w wysokości 9.365 zł oraz za kwiecień 2014 roku w wysokości 386,40 zł naliczoną od kwoty 30

% minimalnego wynagrodzenia za pracę

i przeliczoną za 23 dni.

W związku z koniecznością pokrycia początkowych kosztów związanych

z rozpoczęciem wykonywania czynności w ramach zarejestrowanej działalności, ubezpieczona zaciągnęła pożyczkę na

kwotę 2000 złotych. W dniu 11 lutego 2014 roku zawarła z J. A. umowę na czas nieokreślony, której przedmiotem było

prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów oraz opłacania

w imieniu skarżącej składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczek na podatek. Za wykonane czynności J. A. była

uprawniona do wynagrodzenia

w wysokości 50 złotych miesięcznie.

W okresie od dnia 1 marca 2014 roku do dnia 31 maja 2014 roku drobnych napraw samochodów osobowych dokonywał zatrudniony przez ubezpieczoną na podstawie umowy o dzieło znajomy jej ojca, T. M.. Do jego obowiązków

nalegało przeprowadzanie bieżących napraw pojazdów samochodowych obejmujących naprawę i wymianę części

karoserii, konserwację powłok lakierniczych, wymianę elementów zawieszenia, czyszczenie tapicerki oraz wymiana

elementów oświetlenia. Faktycznie T. M. przeprowadził trzy naprawy samochodów osobowych. W dniu 12 marca 2014

roku wykonał naprawę elementu karoserii, polegającą na wypchnięciu wgniecionego błotnika, następnie wyklepaniu

zaspachlowaniu, zakonserwowaniu i zabezpieczeniu farbą podkładową tego elementu w samochodzie osobowym

marki M. (...), stanowiącym własność M. K. (2), znajomego męża skarżącej. Za wykonaną usługę M. K. (2)zapłacił

200 złotych gotówką. Następnie w dniu 31 marca 2014 roku T. M. przeprowadził jeszcze jedną naprawę polegającą

na wymianie elementów podwozia, tj. drążka stabilizatora w samochodzie marki R. (...), stanowiącym własność D.

R., znajomego męża ubezpieczonej. Za wykonaną usługę D. R. zapłacił 100 złotych gotówką. Natomiast w dniu 17

kwietnia wykonał wymianę elementu karoserii w postaci wgniezionej maski na nową w samochodzie osobowym

stanowiącym własność E. H., szkolnej znajomej ubezpieczonej. Za wykonaną usługę znajoma zapłaciła 50 złotych.

Z tytułu wykonanych napraw T. M. otrzymał wynagrodzenie w łącznej wysokości 250 zł. Opisanie naprawy były

przeprowadzane na terenie posesji stanowiącej własność rodziców ubezpieczonej przy ul. (...)

w C., na której znajdują się garaże, duży plac i nie ma wyspecjalizowanego warsztatu samochodowego. Naprawy T.

M. przeprowadzał na zewnątrz. Okoliczność prowadzenia działalności na terenie posesji nie była komunikowana np.

w formie szyldu.

W okresie marca i kwietnia 2014 roku ubezpieczona wykonała osobiście prace związane z konserwacją powłok lakierniczych oraz czyszczeniem tapicerki samochodów osobowych. W dniu 24 marca 2014 r. wykonała konserwację powłoki lakierniczej polegającą na wywoskowaniu samochodu D. R. kolorową pastą woskującą za kwotę 100 złotych.

W dniu 25 marca 2014 r. analogiczną usługę wykonała na rzecz R. H. również za cenę 100 złotych. Następnie w dniu 9 kwietnia 2014 r. wykonała konserwację powłoki lakierniczej polegającą na mechanicznym polerowaniu lakieru na rzecz S. H. (kolegi M. K. (2)) za kwotę 100 złotych. W dniu 14 kwietnia 2014 r. czyściła tapicerkę w samochodzie stanowiącym własność M. K. (2). Cena usługi wynosiła 80 złotych.

W zakresie kupna i sprzedaży samochodów osobowych od osób prywatnych ubezpieczona przed dniem porodu, tj. przed 24 kwietnia 2014 roku dokonała następujących transakcji: w dniu 10 marca 2014 roku nabyła od R. K. samochód osobowy marki N. (...) z 1997 roku produkcji za cenę 900 złotych. Samochód wymagał wymiany linki hamulcowej. Samochód ten w dniu 6 kwietnia 2014 roku został zbyty na rzecz A. K. za cenę 1900 złotych. Do tego dnia samochód był przechowywany na posesji przy ul. (...). Natomiast w dniu 10 kwietnia 2014 roku nabyła od B. A. i K. N. samochód marki H. (...) z 1996 roku produkcji za cenę 1800 złotych. O ofercie kupna ubezpieczona dowiedziała się z portalu internetowego (...).

W marcu i kwietniu 2014 roku skarżąca dokonała zakupów w celu wykonania czynności związanych z przedmiotem zarejestrowanej działalności na łączną kwotę 807,12 złotych.

W lutym 2014 roku wnioskodawczyni nie wykonywała żadnych czynności związanych z zarejestrowaną działalnością jak również zakupów niezbędnych do realizacji takich czynności. Za marzec 2014 roku ubezpieczona osiągnęła przychód

w wysokości 500 złotych a za kwiecień 2014 roku 2130 złotych. Natomiast za luty 2014 roku nie osiągnęła żadnego przychodu.

W dniu 24 kwietnia 2014 roku ubezpieczona urodziła dziecko i od dnia porodu do dnia 28 maja 2014 roku nie wykonywała żadnych czynności związanych

z zarejestrowaną działalnością. W dniu 29 maja 2014 roku osobiście wykonała na terenie posesji przy ul. (...) usługę naprawy elementu karoserii

i przedniej lampy na rzecz L. Ź. za cenę 350 złotych. W dniu 31 maja 2014 roku sprzedała samochód osobowy marki H. (...) z 1996 roku produkcji, na rzecz K. J. za cenę 2700 złotych.

W zakresie kupna i sprzedaży samochodów osobowych od osób prywatnych ubezpieczona po dniu porodu dokonała kilku transakcji: w dniu 7 czerwca 2014 roku nabyła od Z. W. samochód marki R. (...) z 1996 roku produkcji za cenę 1200 złotych, który następnie w dniu 14 czerwca 2014 roku sprzedała A. S. za cenę 1750 złotych. W dniu 7 lipca 2014 roku nabyła od K. S. samochód marki P. (...) z 1997 roku produkcji za cenę 850 złotych, który następnie w dniu 1 sierpnia 2014 roku sprzedała na rzecz M. K. (3) za cenę 2600 złotych. W dniu 21 lipca nabyła od R. R. samochód marki V. (...) z 1997 roku za cenę 900 złotych, który w dniu 8 sierpnia 2014 roku sprzedała na rzecz D. N. za cenę 900 złotych. W dniu 27 sierpnia 2014 roku nabyła od G. B. samochód marki F. (...) z 1999 roku produkcji za cenę 950 złotych, który sprzedała w dniu 1 września 2014 roku na rzecz P. M. za cenę 1550 złotych. W dniu 22 października 2014 roku nabyła od Z. K. samochód marki D. (...) z 2000 roku produkcji za cenę 900 złotych, który następnie sprzedała w dniu 20 listopada 2014 roku na rzecz M. W. za cenę 1000 złotych. O ofercie kupna wskazanych samochodów ubezpieczona dowiedziała się z portalu internetowego (...). Do momentu ich sprzedaży przechowywała je na posesji przy ul. (...).

Po porodzie ubezpieczona wykonywała również osobiście prace związane

z konserwacją powłok lakierniczych i drobnymi naprawami samochodów osobowych. I tak w dniu 11 sierpnia 2014 roku wykonała czynności związane z konserwacją powłoki lakierniczej oraz renowacją reflektorów samochodu marki T. (...) stanowiącego własność R. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), za cenę 380 złotych. W dniu 13 stycznia 2015 roku wykonała na rzecz P. Z. naprawę związaną z wymianą elementów karoserii maski, błotnika, zderzaka, pasa przedniego, chłodnicy oraz reflektora przedniego za cenę 950 złotych. W dniu 21 stycznia 2015 roku na

rzecz M. T. wykonała naprawę związaną z wymianą elementów zawieszenia, tj. sworzni wahaczy, drążka kierowniczego oraz łożyska przedniej piasty za cenę 500 złotych.

Za maj 2014 roku ubezpieczona osiągnęła przychód w wysokości 3050 złotych, za czerwiec 2014 roku w wysokości 1750 złotych, za lipiec 2014 roku nie osiągnęła, za sierpień 2014 roku w wysokości 3880 złotych, wrzesień 2014 roku w wysokości 4260,10 złotych, za październik 2014 roku w wysokości 3150 złotych, za listopada 2014 roku w wysokości 4240 złotych, za grudzień 2014 roku nie osiągnęła przychodu.

Za okres od dnia 27 kwietnia 2015 roku do dnia 26 kwietnia 2017 roku ubezpieczona złożyła wniosek o zawieszenie prowadzenia zarejestrowanej działalności gospodarczej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony.

Nadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wyjaśnienia i zeznania ubezpieczonej oraz świadków E. H., M. K. (2), T. M., D. R., J. A. oraz M. K. (4), którym dał wiarę w całości z uwagi na to, że są logiczne oraz korelują z treścią dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i aktach organu rentowego.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania, przywołując przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.). Sąd Okręgowy zważył, że istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do oceny czy prowadzona przez skarżącą w związku z wpisem do (...)

(...)z dnia 10 lutego 2014 roku, pozarolnicza działalność gospodarcza, której zasadniczym przedmiotem jest kupno i sprzedaż samochodów osobowych, wykonywanie drobnych napraw oraz konserwacji powłok lakierniczych i czyszczenia tapicerki samochodów osobowych, stanowi tytuł do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Sytuację prawną M. K. (1) jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą Sąd Okręgowy ocenił na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 cyt. ustawy. Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 cyt. ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Zgodnie zaś z przepisem art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Powołane przepisy nie definiują pojęcia pozarolniczej działalności gospodarczej, stąd też Sąd Okręgowy przywołał przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 584 ze zm.), a konkretnie art. 2, zgodnie z którym za działalność gospodarczą należy rozumieć zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Sąd Okręgowy zważył, że w orzecznictwie wypracowany został katalog cech, determinantów, które muszą zaistnieć w danych okolicznościach faktycznych aby uprawniona była ocena określonej aktywności osoby fizycznej jako działalności gospodarczej, stanowiącej tytuł do objęcia ubezpieczeniami społecznymi. Za definiujące taką działalność uznaje się profesjonalność, samodzielność, cel zarobkowy, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania), trwałość prowadzenia, wykonywanie w sposób zorganizowany i przede wszystkim uczestniczenie w obrocie gospodarczym. Właściwości cechujące działalność gospodarczą, które powinny występować łącznie, to działanie stałe, nieamatorskie

i nieokazjonalne, z elementem organizacji i planowania oraz zawodowości rozumianej jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 roku, sygn. III CZP 40/91, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 roku, sygn. III CZP 117/91 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2005 roku, sygn. III CZP 88/04).

W ocenie Sądu Okręgowego poczynione w sprawie ustalenia w sposób niebudzący wątpliwości pozwalają na przyjęcie wniosku o tym, że wskazanych cech prowadzona przez skarżącą działalność w sposób łączny nie wykazywała.

W działaniach ubezpieczonej związanych z dokonywaniem drobnych napraw samochodów osobowych nie sposób dostrzec cech profesjonalizmu z uwagi na przeprowadzanie ich na terenie posesji zupełnie nieprzystosowanej do zawodowego wykonywania takich czynności. Okoliczność ich wykonywania w ocenie Sądu była możliwa jedynie z uwagi na to, że były one zlecane przez znajomych skarżącej. Osoby obce dla ubezpieczonej takich napraw nie zlecały co w pełni potwierdza przyjętą ocenę działań skarżącej.

Bez znaczenia w sprawie pozostaje z kolei okoliczność woli ubezpieczonej co do potrzeby istnienia po jej stronie obowiązku ubezpieczenia społecznego. Taki bowiem obowiązek osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika wyłącznie z przepisów prawa, wobec czego o nawiązaniu stosunku ubezpieczenia społecznego nie decyduje zgłoszenie do ubezpieczenia oraz będące konsekwencją tego zgłoszenia dobrowolne opłacanie składek w sytuacji osoby prowadzącej działalność pozbawioną cech działalności gospodarczej i nie należącą wobec tego do podmiotów ubezpieczenia określonych w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej. Takie zachowanie ubezpieczonej, ustalone w rozpoznawanej sprawie, nie rodzi uprawnień wynikających z objęcia ubezpieczeniem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990 roku, sygn. III UZP 21/90 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2002 roku, sygn. III UK 133/06).

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczyni zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zaniechaniu wszechstronnego rozważenia zgromadzonych

w sprawie dowodów z przesłuchania wnioskodawczyni, świadków J. A., E. H., D. R., T. M., M. K. (2), M. K. (4) oraz dowodów z dokumentów i w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że:

a) miejsce prowadzenia działalności gospodarczej było zupełnie nieprzystosowane do zawodowego wykonywania działalności polegającej na drobnych naprawach mechanicznych i blacharsko-kosmetycznych samochodów osobowych oraz handlu tymi pojazdami, podczas gdy miejsce prowadzenia działalności gospodarczej było odpowiednie do wykonywania tychże czynności,

b) marketing internetowy przedsiębiorstwa stosowany na portalach społecznościowych nie świadczy o zawodowym charakterze działalności wykonywanej przez wnioskodawczynię, podczas gdy obecnie jest to podstawowy rodzaj prowadzonego marketingu,

c) o nie wykonywaniu działalności gospodarczej przez wnioskodawczynię świadczy okoliczność, że naprawy samochodów osobowych oraz usługi kosmetyki samochodowej były zlecane przez osoby jej wcześniej znane, podczas gdy sytuacja taka jest naturalna przy prowadzeniu działalności usługowej,

d) fakt nabywania i sprzedaży z zyskiem kilkunastu samochodów osobowych przez wnioskodawczynię nie świadczy o tym, że prowadzona przez nią działalność miała cechy działalności gospodarczej, podczas gdy ilość nabytych i sprzedanych pojazdów wskazuje na zawodowe prowadzenie handlu samochodami,

2) obrazę prawa materialnego tj.:

- art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy wnioskodawczyni faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą,

- art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez uznanie, że wnioskodawczyni nie prowadziła zarobkowej działalności usługowej, wykonywanej

w sposób zorganizowany i ciągły, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału wynika, iż taka działalność była prowadzona przez wnioskodawczynię.

Powołując się na powyższe zarzuty apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji poprzez orzeczenie o podleganiu obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 10 lutego 2014 r. oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 marca 2014 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Skarżąca uzasadniła, że Sąd I instancji wywiódł nieprawidłowe wnioski z zebranego w sprawie materiału dowodowego, które są sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów. Wbrew ustaleniom Sądu M. K. (1) posiadała zaplecze techniczne wystarczające do prowadzenia działalności gospodarczej a siedziba jej przedsiębiorstwa zlokalizowana jest przy ul. (...) w C.. Usytuowany jest tam budynek garaży samochodowych oraz utwardzony plac. Sąd I instancji nie wziął pod uwagę faktu, że w budynku garażu można bez żadnych przeszkód dokonywać podstawowych napraw mechanicznych i blacharskich oraz składować tam narzędzia. Apelujący podkreślił, że ubezpieczonej będącej w zaawansowanej ciąży, pomagał mechanik T. M.. Wnioskodawczyni posiada niezbędną wiedzę, ponieważ od najmłodszych lat była żywo zainteresowana motoryzacją oraz mechaniką samochodową.

Ponadto główną sferą działalności ubezpieczonej był handel samochodami. Nabyła ona kilkanaście samochodów po to, aby odsprzedać je później z zyskiem. Posiadała ona dość duży plac, na którym mogło się zmieścić kilka samochodów.

Powyższe prowadzi do wniosku, że M. K. (1) w sposób zorganizowany i ciągły prowadziła zarobkową pozarolniczą działalność gospodarczą (zob. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. I UK 235/13, lex nr 1444493; wyrok SA w Rzeszowie z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. III AUa 977/14, lex nr 1782012). Postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny wykazało, że przedsiębiorstwo ubezpieczonej wykonywało swoje usługi w sposób profesjonalny.

Z tych względów wnioskodawczyni uznawała apelację za uzasadnioną.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzut naruszenia prawa procesowego poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów ustanowionej w treści art. 233 § 1 k.p.c. oraz brak rozważenia wszechstronnie materiału dowodowego, nie jest zasadny. Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawczyni jak i przesłuchanych w sprawie świadków, wskazując, że są one logiczne i korelują z dokumentacją zgromadzoną w aktach sprawy. Sąd nie kwestionował też faktu podejmowania przez skarżącą pewnych czynności, polegających na naprawie samochodów czy też ich nabywaniu i sprzedaży.

Z ustalonego na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy wyprowadził wniosek, że czynności wykonywane przez wnioskodawczynię nie oznaczają prowadzenia działalności gospodarczej. Podważając to wnioskowanie apelujący zarzuca w istocie naruszenie przez Sąd prawa materialnego tj. przepisów cyt. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, definiującej pojęcie działalności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego wskazanych w apelacji jak i przepisu art. 2 cyt. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Z treści tego przepisu wynika, że

działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa (...) wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W przypadku czynności podejmowanych przez wnioskodawczynię trudno mówić o ich zorganizowaniu

i ciągłym wykonywaniu. Skarżąca osobiście dokonała prostych, niewymagających żadnych kwalifikacji czynności polegających na czyszczeniu samochodów, zaś poważniejsze naprawy zleciła zaprzyjaźnionemu z rodziną mechanikowi. Były to jednocześnie czynności podejmowane sporadycznie, ad hoc, bez planu, bez profesjonalnej organizacji miejsca wykonywania działalności. Słusznie Sąd Okręgowy zważył, że czynności te wykonywane były jedynie w kręgu znajomych, nie były skierowane do szerszego grona klientów, trudno zatem mówić o prowadzeniu działalności gospodarczej, która przecież jest nakierowana na osiągnięcie zysku.

W działaniach podejmowanych przez skarżącą trudno dopatrzeć się ich powtarzalności czyli ciągłości i zorganizowania a zatem nie można mówić o prowadzeniu przez skarżącą działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 cyt. ustawy.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni pogląd Sądu Najwyższego wyrażony

w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r. I UK 235/13LEX nr 1444493, w świetle którego ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, pozwalająca na odróżnienie działalności gospodarczej od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą, zaś drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Czynności podejmowane przez wnioskodawczynię, zarówno te polegające na drobnych naprawach i czyszczeniu samochodów jak i na ich zakupie i sprzedaży, to jednorazowe czynności nieskładające się na ciąg działań. Nadto wnioskodawczyni już od 27 kwietnia 2015 r. zawiesiła prowadzenie działalności, co w powiązaniu

z okresem niewykonywania żadnych czynności w związku z urodzeniem dziecka

(24 kwietnia 2014 r.) nie świadczy o zamiarze jej dłuższego prowadzenia.

Brak którejkolwiek z cech działalności gospodarczej, wymienionych w ustawie oznacza, że podejmowane czynności nie stanowią o prowadzeniu działalności gospodarczej. Dodać należy, że ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, nie jest dokonywana wyłącznie w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej. Decydujący jest bowiem fakt jej rzeczywistego wykonywania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r. III UK 43/11 LEX nr 1365701).

W świetle art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 oraz art. 11 ust. 2 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu

i rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnie chorobowemu podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 tej ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej.

Z prawidłowych ustaleń i trafnych wywodów Sądu Okręgowego wynika, że wnioskodawczyni nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów cyt. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej a zatem nie podlega ubezpieczeniom społecznym, wskazanym w decyzji organu rentowego. Podnoszona przez apelującą argumentacja stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami

i wywodami Sądu Okręgowego.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.